

To je praktično. Kajti kmetovalci imajo svoje zastopnike v tej komisiji, vlada pa tudi kontrolo, da komisija postavno ravna.

To je bistvo postave, o kateri se bode kmalu obravnavati pričelo v zbornici poslancev. Ali bodo kmetovalci v občie dosegli kako polajšavo velikega bremena, ki ga nosijo, Bog vé — naj bi se vsaj doseglo, da bi zemljiški davek bil vsakej deželi pravično odmerjen, ne pa nekatere memo družih presilno obložene. „Novice“.

Pokojnemu č. g. Jožefu Virku v spomin!

II. Rodili so se pokojni g. Jožef Virk dne 10. marca l. 1810. v staroslavni fari Dob pri Viru, od koder tudi njih rodbinsko ime izhaja. Ta fara leži ob veliki cesti, ki iz Ljubljane na Štajersko pelja. Spadala je takrat vsa krajnska dežela pod oblast cesarja Napoleona I., ki je v Ljubljani za vso ilirsko kraljestvo posebno francosko vlado ustanovil. Pokojni so zato radi v šali večkrat rekli: „jaz nisem kar bodi, ker sem Francoz iz Ljubljane“. Huda leta, ki so kmalu potem nastala, bila so jim vedno še globoko v spominu, ter so radi o njih pripovedovali. Naučili so se od njih zadovoljnosti, ki jih do groba ni zapustila. Ko l. 1821, modroslovske šole dovršijo, jih miče stopiti v duhovski stan. Ali v domači škofiji bilo je takrat toliko bogoslovcev, da so novoposvečeni mešniki po več let morali čakati, preden so kakšno službo dobili. V semenišču so komaj četrtoletniki prostora imeli, vsi drugi so navadno po mestu stanovali. Najbistrejše glave so bile tako primorane po sosednih škofijah prositi, da jih sprejmejo med bogoslovce. Prišlo je ista leta lepo število bogoslovcev iz Kranjskega v našo škofijo, ki so veliko dobrega v čast božjo in v slavo naše škofije storili. Naj omenim pred vsemi pokojnega preč. g. Jožefa Rozmana, čast. korarja Lavant. cerkve, konjiškega nadžupnika, veleč. g. Jožefa Florijančiča, gornjegraškega nepozabljivega dekana, čast. g. Gregorja Peveca, nek. dajnega župnika pri Novištiftu. Mnogo pa jih je iz tiste dobe, ki še sedaj neutrudeno delajo v vinogradu Lav. škofije. V mešnika so bili pokojni g. Virk na god sv. Ignacija (31. julija) l. 1836 posvečeni.

Kje da so prvo duhovsko službo nastopili, mi ni znano. Toliko vem, da so v Vuzenici bili takrat kaplan, ko so pokojni knez in škof Anton Slomšek bili tam nadžupnik. Pokojni g. Jože niso mogli nikoli dopovedati, kako veselo da je bilo takrat v Vuzenici! Ko so bili v Gornjemgradu kaplan, bili so prav nevarno na pljučah zboleli. Zdravniki so jim prorokovali rani grob. Bog je pa bil z njimi drugače sklenil. Včakali so še potem blizu 40 let, če tudi vedno slabotnih prs. Mnogo let bili so kaplan pri slovitim g. Zafronu, župniku v Grizah. Tukaj se je njih srce ljubezni vnelo do prelepe cerkve Matere božje v Petrovčah. Še kot župnik so mnogo let hodili romarjem v

Petrovče slavo Marijino oznanovat. L. 1848. bili so kaplan v Olimji. *) Brž ko ne so od tam prosili in dobili prvo svojo faro pri Materi božji na Kalobji. Fara je težavna, pokojni pa niso bili čvrste stega zdravja, in vendar so s pomočjo Matere božje 10 let tamkaj srečno prestali. Mislim, da največ Marijinih pesmic so tamkaj zložili. Najlepša izmed vseh pa je menda ona „Mariji v slovo.“ Le po Marijini pomoči, kakor so radi rekli, bili so tam srečno smrtne bolezni ozdravljeni. L. 1861. mesca septembra preselili so se iz Kalobja k sv. Duhu v Loče. Nastopili so to faro v jako neugodnih okoliščinah. Njih krotko in ponižno vedenje, njih gorečnost za božjo čast in izveličanje duš, njih vsestranska požrtvovalnost, njih nenavadna priljudnost in rekel bi, prirodjena jim lastnost, pri vsaki stvari kakšno boljše stran na dan spraviti, pridobila jim je ono ljubezen vseh farmanov, kakor tudi ono spoštovanje sosedov in prijateljev, ki se je na den njihovega pogreba tako sijajno razodevala. Ako jim je tudi manjkalo onih izvanrednih močij, katerih bi jim bilo treba izvršiti nazore, za ktere se je njih blago srce toliko navduševalo, zasluži vendar njih neumorljiva delalnost posnemovanja, njih goreča ljubezen do mile naše domovine pa vsestranskega občudovanja. Nekatere tedne pred svojo smrtjo zapeli so svojemu č. g. kaplanu v slovo pesmico, ki bode Ločkim farmanom ob enem tudi v spomin na preč. svojega župnika Jožefa Virka kot slovenskega pesnika. Zadnja kitica je kakor nalašč za den pogreba sestavljena. Tako se glasi: „Zdaj zvonovi zazvonite — Grozno žalostno slovo, — Naše solze pa nosite — K Jezusu, v sveto nebo! — Tam naj bodo Vam v plačilo, — Gospod (Jožef) ljubljeni; — Nam pa v srčno tolažilo, — Ko zatisnemo oči!“
J. Voh.

Gospodarske stvari.

Nov način si narejati reznikov.

Neki ameriški vrtnar pravi, da se morajo one mladike, ki so namenjene, da se iz njih rezniki naredè, kakih 10—12 dni poprej ali nalomiti ali pa narezati tako, da se le še na jedni strani nekaj bolj ko za samo kožo maternega lesa držè. Akoravno so te mladika le slabo z maternim lesom zvezane, je to vendar popolnoma zadosti, da jim še potrebna brana iz stare rastline dohaja. Tam pa, kjer je les nalomljen ali narezan, se začne brž nov mlad les narejati tako imenovani callus, iz kterega potem, ko se rezniki v zemljo potaknejo, koreninice hitreje in obilneje zaredè. Imenovani vrtnar trdi, da je na tak način lansko jesen 10.000 reznikov od pelargonij s

*) Tam so zložili šaljivo pesem na narodno stražo l. 1848 s pripetkom: „doma ostan, — pa Sotlo bran!“ ki je osmešene tako hudo bila razjarila, da si pokojni dolgo časa niso med nje upali. Pisatelj.